

Arrest

nr. 283 799 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een eerste verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2012. Op 14 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 17 december 2012.

1.2. Verzoeker diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 8 januari 2013 dat werd afgesloten met een beslissing tot niet-inoverwegingname door het Commissariaat-generaal. Hiertegen werd geen beroep ingediend door verzoeker.

1.3. Een derde verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend op 14 juli 2017, werd afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat Duitsland op grond van de Dublin Verordening de verantwoordelijke staat was om het verzoek te behandelen. Verzoeker werd vanuit Duitsland naar Afghanistan gerepatrieerd.

1.4. Verzoeker dient op 30 maart 2022 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 8 september 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS' bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 september 2022 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Azra van de provincie Logar in 1357 (1978-1979). Kort na uw geboorte diende de familie te vluchten naar Pakistan vanwege de Russische inval in Afghanistan. U leefde met uw familie in het Kacha Garhi vluchtelingenkamp gelegen te Hayatabad nabij Peshawar. Toen het kamp jaren geleden werd opgedoekt, keerden jullie met behulp van UNHCR terug naar Azra. Vanwege de grote Talibanaanwezigheid waren de leefomstandigheden in Azra niet eenvoudig. Daarom verhuisden jullie naar het district Bati Kot in de provincie Nangarhar, waar u leefde tot aan het moment van uw vlucht uit Afghanistan.

Na jullie terugkomst uit Pakistan hield uw vader zich bezig met het kopen en verkopen van cosmeticaproducten en dit met zijn handelspartner Nader. Kort voor uw vlucht uit Afghanistan kwam uw vader bij een ongeluk te overlijden toen hij achter olietankers reed die nabij Sorubi tot ontploffing werden gebracht. Kort na zijn dood werd u door N. aangesproken om uw vaders werk over te nemen en een maand later stemde u hiermee in. U werkte drie maal samen met Nader in een tijdspanne van enkele weken. Telkenmale leverde u een deel van de producten af in Kabul en reisde N. verder naar Logar. De volgende dag pikte hij u dan op in Kabul. Na de derde opdracht overnachtte u in Kabul maar u vernam niets van Nader. Op de derde dag verwittigde uw familie u dat ze een brief van de autoriteiten hadden ontvangen waarin gezegd werd dat u samenwerkte met N. en N. gearresteerd werd wegens het bezit van explosieven. Uw familie raadde u af terug te keren naar huis omdat u ook gearresteerd zou worden. U besloot niet terug te keren maar te vluchten naar Pakistan. Onderweg vernam u dat de familie ook een brief had ontvangen van de Taliban. Men beschuldigde u van verraad en u moest zich bij de Taliban aanmelden. In Hayatabad sprak u af met een kennis om samen naar Europa te vluchten.

Via Iran en Turkije reisden jullie naar Griekenland. Daar vernam u dat uw broer in Afghanistan door de Taliban in het been was geschoten. Uw kennis reisde vervolgens eerder dan u verder naar het Verenigd Koninkrijk. Uzelf kwam in België aan op 21 februari 2012 en verzocht een dag later om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer, een brief van de Taliban en een brief van de Afghaanse autoriteiten.

Op 14 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan de door u voorgehouden problemen in Afghanistan, en geoordeeld werd dat u over een veilig hervestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar deze werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met haar arrest van 17 december 2012.

U deed een tweede verzoek om internationale bescherming op 8 januari 2013, maar dit werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U reisde naar Duitsland en procedeerde daar zonder succes internationale bescherming te bekomen. Uiteindelijk kwam u terug naar België en deed u hier een derde verzoek om internationale bescherming op 14 juli 2017, maar deze werd afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Duitsland bevoegd geacht werd uw verzoek te behandelen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde terug naar Duitsland, en werd op het einde van 2017 gerepatrieerd naar Afghanistan. Na uw terugkomst werd u een maand lang opgesloten omwille van de bovengenoemde problemen die u met de overheid kende, maar u kon vrij komen met behulp van een sterkhouders uit uw streek die aan het hoofd stond van het directoraat van nomaden (Kuchi's): D. F.. Hij hielp u daarna ook aan een job als zijn persoonlijke chauffeur, en u huwde naderhand ook met de dochter van zijn zus.

U werkte als chauffeur voor Delawar terwijl die het directoraat voor nomaden leidde, en ook naderhand toen hij door politieke strubbelingen de controle over het departement verloor en enkel nog hoofd was van de Hewad-partij (u was ook lid van de partij). In 2020 verliet uw broodheer Afghanistan om in de VS te gaan wonen, maar u bleef nog steeds chauffeur voor de partij en zijn gezin, tot de machtsovername door de taliban. U bleef doorheen uw dienst dreigtelefoons van de taliban ontvangen, waardoor u na de machtsovername besloot om het land nogmaals te verlaten.

U verliet Afghanistan na de val van Kabul, en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije, en zo verder via Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 28 maart 2022 en ook om internationale bescherming verzocht op 30 maart 2022. Ter staving van uw tweede verzoek legde u kopieën voor van: een taskara, een Afgaans rijbewijs, een partijkaart, een werkbadge, een vergunning voor een kogelvrije auto, bankkaarten, documenten voor de aanvraag van bankkaarten, een foto van een Afgaans paspoort, en foto's van uzelf met uw baas en uw collega's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u in Afghanistan te vrezen zou hebben voor de taliban omwille van zaken die u bij uw eerste verzoek inriep, en bovendien ook dreigtelefoons vanwege de taliban kreeg naar aanleiding van uw werk als chauffeur voor D. F., gewezen hoofd van het directoraat voor nomaden. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u om deze redenen een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren om onderstaande redenen.

*Daar waar u verwijst naar de **problemen die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming inriep** (namelijk dat een zakenpartner van u opgepakt werd voor de smokkel van explosieven, u onterecht beschuldigd werd van medeplichtigheid waardoor u gezocht werd door de Afgaanse overheid, en u door de taliban anderzijds beschuldigd geweest zou zijn van verlinking van hun medewerker), moet er op gewezen worden dat deze zaken reeds in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bestempeld, een oordeel dat niet betwist werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U legde bij uw huidige verzoek geen stukken neer of verklaringen af die nopen dit oordeel te wijzigen, waardoor u op deze episode ook bij dit vierde verzoek geen gegronde vrees voor vervolging kan stoelen.*

U verklaart dan wel dat u na uw terugkeer naar Afghanistan opgepakt zou zijn omwille van deze feiten, maar u kan deze arrestatie en de gevangenschap naderhand op geen enkele manier staven (CGSV p. 4, 5). Ook uw verklaringen over uw vrijlating naderhand zijn maar zonderling: u stelt eerst dat u uw onschuld had bewezen, en dan dat u vrij kwam doordat uw latere werkgever zijn politieke invloed kon aanwenden

(CGVS p. 16, 17). Gewezen op het onsamenvhangende karakter van een dergelijk verklaring, stelt u daarop dat u puur formeel iets tekende in de gevangenis maar dat het allemaal om de politieke invloed van uw latere werkgever draaide (CGVS p. 16, 17). Wat er ook van zij, u rijkt in dit kader niets anders aan dan blote beweringen, terwijl een beschuldiging, opsluiting en vrijlating toch wel gedocumenteerd zou moeten zijn. Dit volstaan niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas om te keren.

Daarnaast kan er ook op gewezen worden dat u dient toe te geven dat uw familieleden geen enkele vorm van problemen gekend hebben met de taliban omtrent deze voorgehouden episode sinds uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGSV p. 17). Dit is een verdere aanwijzing dat u waarschijnlijk helemaal niet in het vizier van de taliban bent gekomen omwille van de zaken die u inriep bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. Hier op gewezen, kan u deze vaststelling niet weerleggen (CGVS p. 17).

U beroept zich er bij uw huidige verzoek om internationale bescherming evenwel ook op dat u **gewerkt zou hebben als chauffeur voor D. F., gewezen hoofd van het directoraat nomaden onder het voormalige Afghaanse regime**. Afgaande op uw verklaringen vormt deze job op zich evenwel geen grond om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. U verklaart namelijk dat u enkel werkte als chauffeur, niet persoonlijk betrokken was bij incidenten, en nooit actief was buiten Kabul zelf, waar u gedurende deze periode ook steeds verbleef (CGVS p. 11, 15). Uw job was kan daarom gekwalificeerd worden als één met een gering profiel en zichtbaarheid. U zou ook lid geweest zijn van de "Hewad"-partij, maar dit kaderde volgens u louter in uw tewerkstelling en u bent zelf niet goed geïnformeerd over deze beweging (CGVS p. 12, 13), laat staan een actieve en zichtbare deelnemer aan het politieke leven in Afghanistan.

U verklaart wel dat u dreig telefoons ontvangen zou hebben vanwege de taliban met de vraag uw werk stop te zetten (CGVS p. 15, 16). U zou dit gemeld hebben aan uw baas, die u zei om u hier niets van aan te trekken, maar aan niemand anders. U hebt geen aangifte gedaan aan bijvoorbeeld de politie (CGSV p. 15). Ook dit element bewust daarom op niet meer dan een blote bewering uwentwege. Er is supra al op gewezen dat niet vermoed kan worden dat u louter omwille van uw job op de radar van de taliban zou komen, gezien van de beperkte zichtbaarheid van uw functie. Bijkomend gevraagd hoe de taliban zelfs zouden kunnen weten van uw tewerkstelling, komt u niet verder dan de platitude dat tegenwoordig iedereen familieleden heeft binnen de taliban en het daarom niet lang geduurd zou hebben na uw terugkeer uit Duitsland voor ze wisten van u. Gevraagd of u daadwerkelijk zelf familie bij de taliban had, verwijst u echter enkel vaag naar verre verwanten (CVS p. 16). U kan met andere woorden niet aantonen of aannemelijk maken dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling voor D. F.. In dit kader is het ook frappant dat u dient aan te geven dat de taliban uw familie niet onder druk leken te zetten (CGVS p. 17), een verdere indicatie dat ze niet op e hoogte waren van uw tewerkstelling, dan wel deze slechts van gering belang achtten.

Op basis van de door u voorgelegde documenten en verklaringen lijkt het er sterk naar dat u inderdaad teruggekeerd bent naar Afghanistan en daar ook werkte als chauffeur voor D. F.. U maakte evenwel niet aannemelijk dat u hierdoor een vrees voor vervolging loopt, noch kan dit vermoed worden op basis van de aard en zichtbaarheid van uw tewerkstelling.

Daarnaast kon u ook de bij uw eerdere verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de overheid en de taliban, niet omkeren.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u in Kabul over een veilig hervestigingsalternatief beschikte. Uit uw huidig relaas waarin u verklaart dat u van 2018 tot midden 2021 enkel in Kabul verbleef, blijkt dat deze inschatting in ieder geval correct was. Door de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan boet deze vaststelling echter enigszins aan belang in.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio te mate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.*

*Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien*

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden

en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève; van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker herinnert aan de vier elementen in de vluchtelingendefinitie, stelt dat hij bij een eventuele terugkeer vreest onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en stelt dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Hij wijst er op dat hij tussen 2012 en 2017 in België en Duitsland heeft gewoond en sinds 2022 opnieuw in België en dat het op heden onmenselijk is om van hem te verwachten dat hij zou terugkeren naar het land van herkomst en zich te vestigen tussen de barbaarse taliban, vooral wanneer geweten is dat hij voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt. Hij kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht *juncto* de schending van het gelijkheidsbeginsel *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het profiel van verzoeker als iemand die voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt, dat hij sinds 2012 op zoek was naar internationale bescherming,

en de invloed van de machtswijziging op verzoeker. Hij meent dat verwerende partij goed op de hoogte is van de misdaden die de taliban na de machtswijziging hebben gepleegd. Verzoeker meent verder dat het feit dat zijn werkgever D.F. naar de VS gevlucht is een bewijs is dat ze in de negatieve aandacht waren gekomen van de taliban en het feit dat hij onmiddellijk na de machtsovername direct het land ontvlucht is een positieve indicatie is om zijn vrees aan te tonen. Verzoeker is verder niet akkoord met de foutieve stelling dat hij een gering profiel heeft en weinig zichtbaar is en wenst foto's neer te leggen waaruit duidelijk blijkt dat hij een zichtbare functie heeft (stuk 2) en vraagt zich af dat als een chauffeur geen zichtbare functie heeft, wie dan wel. Hij wijst er op dat hij niet in de keuken werkte van zijn werkgever maar wel als chauffeur en overal meeging waarop de ogen van de taliban gericht waren. Waar in de bestreden beslissing verwerende partij niet gelooft dat de taliban op de hoogte zijn gekomen van het werk van verzoeker meent verzoeker nogmaals dat hij overal (naar de ministeries en politieke bijeenkomsten) meeging met zijn werkgever en dat de lijfwachten en chauffeurs de meest zichtbare functie hebben bij bekende personen. Verzoeker meent dat het voor de taliban geen rol speelt of een persoon een wapen droeg tijdens zijn werk of voedsel bezorgde voor soldaten die in de oorlog waren of wegen bouwde die door de buitenlandse troepen of de chauffeur was van iemand die tegen de taliban was. Verzoeker verwijst vervolgens naar arrest nr. 143 308 van 15 april 2015 van de Raad in een gelijkaardig dossier.

Waar verwerende partij naar amnestie verwijst, meent verzoeker dat zelfs een kind van het middelbaar weet dat deze amnestie niet gerespecteerd wordt door de taliban en verwijst naar de landeninformatie die hieronder wordt geciteerd. Hij betoogt vervolgens: *"Dergelijke functies worden geassocieerd met de overheid. Ondanks de leugenachtige aangekondigde om de westerse landen te misleiden, worden dagelijks mensen zoals mijn cliënt vermoord door de Taliban. De landeninformatie zegt veel over hoe de Taliban zich gedragen hebben. The new york times heeft 2 maanden geleden ook over 500 mensen geschreven die door de Taliban vermoord werden: "..."* <https://www.hrw.org/news/2021/11/30/afghanistan-taliban-kill-disappear-ex-officials> en *"..."* <https://www.nytimes.com/interactive/2022/04/12/opinion/taliban-afghanistan-revenge.html>." Verzoeker citeert vervolgens uit volgende bronnen: <https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/southasia/afghanistan/reportafghanistan/>; <https://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>. Met betrekking tot de machtswijziging in Afghanistan meent verzoeker dat het volgende rapport volledig van toepassing is op zijn situatie:

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AMI_9-8-9_beitrag_stahlmann_vorabl_91009.pdf.

Hij meent dat hij dezelfde vervolgingsfeiten zal meemaken als de 55 terugkeerders waarover gerapporteerd wordt en meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden en heeft nagelaten deze fout te compenseren door aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Hij meent dat mocht terugkeer een optie geweest zijn hij al eerder teruggekeerd zal zijn naar zijn land van herkomst en dat het feit dat hij sinds 2012 op de vlucht was (behalve op 217-2021) en op zoek naar bescherming is een bewijs is dat hij niet kan terugkeren. Verzoeker betoogt vervolgens: *"De terugkeerders worden ook vaak beschouwt door de Taliban als ongelovige personen. Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging. Zie pagina 10 van dit rapport: Verwesterde Afghanen worden in Dari 'qarb-zadeh' genoemd.⁹⁶ Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel AGEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.⁹⁷ Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie. <https://nansen-refuaee.be/wo-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>. Heeft verweerster dit rapport gelezen? Jonge Afghanen die in Europa wonen, zijn totaal veranderd en het is onmenselijk om hen bescherming te weigeren. Vooral wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afgaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft. Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal. Thousands of Afghans fleeing to Iran daily <https://www.youtube.com/Avatch?v=vLFc7Q5Y6Lw>." Verzoeker betoogt vervolgens dat het percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat verwerende partij dit niet onderzocht heeft en in de plaats hiervan een *"waaninnige paragraaf schrijft"*. Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij hem en de Raad aan het misleiden is door dergelijke nonsens te schrijven en meent dat zij haar verantwoordelijkheid moet nemen en de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.*

Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van de rechtbank in Zwolle van 10 juni 2013 (stuk 3) waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden en waarin de rechter rekening houdt *“met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief”*. Hij stelt dat in dit geval niet de beoordeling van een IVA aan de orde is maar dat het arrest naar analogie mag toegepast worden. Verzoeker citeert vervolgens uit <https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helft-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-looptrisiko-op-ondervoeding> en vraagt zich opnieuw af of verwerende partij dit rapport gelezen heeft of verwacht dat *“hij naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien? Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?”* en citeert <https://www.rd.nl/artikel/948542-aftellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa en meent dat verwerende partij over dit punt niet over informatie beschikt en citeert https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61_d851_cd4.pdf. Hij stelt dat dit eveneens een persoonlijk element is waarmee verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en zelfs geen rekening heeft gehouden met het Amnesty International Report 2021/22; The State of the World's Human Rights: Afghanistan 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>. Hij meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van deze bepaling. Hij wenst te verwijzen naar paragraaf 39 van het *Elfgafagi*-arrest en besluit: *“Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen”*.

Verzoeker vraagt in hoofddorde verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Foto's.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 3 januari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie voor van zijn taskara en rijbewijs en van een Afghaans paspoort. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet betwist worden.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn activiteiten als chauffeur van het hoofd van het Directoraat van nomaden (Kuchi's) en voor de Hewad partij na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2017.

Na grondige analyse van het administratief dossier, zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, de door hem voorgelegde documenten, de beschikbare landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen te terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

In zoverre verzoeker tijdens het persoonlijke onderhoud verwijst naar de problemen die hij als cosmeticahandelaar heeft gehad in Afghanistan voor zijn eerste vertrek uit het land in 2011 (notities PO, p. 4) en zijn verblijf in de gevangenis na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2017, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Daar waar u verwijst naar de problemen die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming inriep (namelijk dat een zakenpartner van u opgepakt werd voor de smokkel van explosieven, u onterecht beschuldigd werd van medeplichtigheid waardoor u gezocht werd door de Afghaanse overheid, en u door de taliban anderzijds beschuldigd geweest zou zijn van verlinking van hun medewerker), moet er op gewezen worden dat deze zaken reeds in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bestempeld, een oordeel dat niet betwist werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U legde bij uw huidige verzoek geen stukken neer of verklaringen af die nopen dit oordeel te wijzigen, waardoor u op deze episode ook bij dit vierde verzoek geen gegronde vrees voor vervolging kan stoelen. U verklaart dan wel dat u na uw terugkeer naar Afghanistan opgepakt zou zijn omwille van deze feiten, maar u kan deze arrestatie en de gevangenschap naderhand op geen enkele manier staven (CGSV p. 4, 5). Ook uw verklaringen over uw vrijlating naderhand zijn maar zonderling: u stelt eerst dat u uw onschuld had bewezen, en dan dat u vrij kwam doordat uw latere werkgever zijn politieke invloed kon aanwenden (CGVS p. 16, 17). Gewezen op het onsamenvangende karakter van een dergelijk verklaring, stelt u daarop dat u puur formeel iets tekende in de gevangenis maar dat het allemaal om de politieke invloed van uw latere werkgever draaide (CGVS p. 16, 17). Wat er ook van zij, u rijkt in dit kader niets anders aan dan blote beweringen, terwijl een beschuldiging, opsluiting en vrijlating toch wel gedocumenteerd zou moeten zijn. Dit volstaan niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas om te keren. Daarnaast kan er ook op gewezen worden dat u dient toe te geven dat uw familieleden geen enkele vorm van problemen gekend hebben met de taliban omtrent deze voorgehouden episode sinds uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGSV p. 17). Dit is een verdere aanwijzing dat u waarschijnlijk helemaal niet in het vizier van de taliban bent gekomen omwille van de zaken die u inriep bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. Hier op gewezen, kan u deze vaststelling niet weerleggen (CGVS p. 17).”*

De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder door de verwerende partij en de Raad gemaakte beoordeling van de door verzoeker in 2012 en 2013 ingeroepen problemen met de toenmalige Afghaanse overheid en de taliban die verband zouden gehouden hebben met verzoekers activiteiten als cosmeticahandelaar. Verder toont verzoeker ook niet aan dat, in zoverre verzoeker na zijn terugkeer zou zijn opgesloten in de gevangenis in 2017 omwille van deze feiten, hij omwille van deze gevangenschap een gegronde vrees voor vervolging heeft na de machtsovername door de taliban. In dit verband stelt de Raad met verwerende partij vast dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij zou vrijgekomen zijn weinig samenhangend zijn, nu hij enerzijds stelt dat hij na een maand zou zijn vrijgelaten omdat hij zijn onschuld had bewezen en anderzijds zou zijn vrijgekomen door de politieke invloed van de persoon die later zijn werkgever was (notities PO, p. 4, 16, 17), terwijl hij pas na zijn vrijlating voor deze persoon ging werken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat zijn familie geen problemen heeft gekend omwille van de door verzoeker in zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde vervolgingsfeiten (notities PO, p. 17), wat, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing een bijkomende indicatie is dat verzoeker waarschijnlijk niet in het vizier van de taliban is gekomen omwille van de voormelde beweerde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen om de voormelde motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dan ook door de Raad worden overgenomen in zijn arrest. Ter terechtzitting verklaart verzoekers advocaat bovendien dat verzoeker zich in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming.

6.4. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn activiteiten als chauffeur voor F.D., het voormalige hoofd van het directoraat van Nomaden onder het voormalige Afgaanse regime, stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neer met betrekking tot zijn activiteiten als chauffeur van F.D., waaronder een kopie van zijn werkbadge, zijn rijbewijs en een reeks foto's waarop verzoeker te zien is en een aantal foto's van een persoon die door verzoeker zijn aangeduid als zijn werkgever, F.D. (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2, 5, 6). Verzoeker legt ook een kopie neer van een partijkaart van de partij Hedawar, waarvoor hij na het vertrek van F.D. uit Afghanistan, zou blijven werken zijn als chauffeur (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). De kopie van de werkbadge is deels in het Engels opgesteld en vermeldt de door verzoeker bij indiening van zijn verzoek om internationale bescherming opgegeven voornaam en is uitgegeven door de Islamic Republic of Afghanistan, General Directorate of Kuchi (Nomad). Het document vermeldt verder: *"job title: driver"* en *"validity 2/18/2019"*. Op een aantal foto's is verzoeker te zien met een persoon in militair uniform en op een foto met een persoon die door verzoeker werd aangeduid als zijn werkgever F.D..

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat op basis van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten verwerende partij van oordeel is dat het *"er sterk op lijkt dat verzoeker naar Afghanistan is teruggekeerd en daar ook werkte als chauffeur voor D.F."* maar niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor een vrees voor vervolging loopt.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij enkel werkte als chauffeur, niet persoonlijk betrokken was bij incidenten en nooit actief was buiten Kabul zelf, zodat zijn job kan worden gekwalificeerd als een job met een gering profiel en een geringe zichtbaarheid. Verzoeker betwist dit, stelt dat de verwerende partij zijn profiel als persoon die voor de Afgaanse overheid werkt niet goed onderzocht heeft en meent dat het feit dat zijn voormalige werkgever naar de taliban is gevlucht naar de VS en het feit dat verzoeker onmiddellijk na de machtsovername Afghanistan ontvlucht is een positieve indicatie van zijn vrees voor vervolging is. Hij wijst er ook op dat hij wel degelijk een zichtbare positie had als chauffeur aangezien hij overal meeging met zijn werkgever naar ministeries en politieke bijeenkomsten.

Uit het door verwerende partij bijgebrachte rapport EU AA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 blijkt dat personen verbonden met de voormalige Afgaanse regering, zoals ambtenaren en leden van het gerechtelijk apparaat als een risico profiel worden omschreven. Daarbij wordt gesteld dat werknemers van ministeries die het voortouw namen in de strijd tegen opstandige groeperingen voor de machtsovername, zoals het Ministerie van Defensie, het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie regelmatig werd gevisieerd door de taliban en dat werknemers van andere ministeries in mindere mate werden gevisieerd, waarbij persoonlijke vijandschap met talibanstrijders of openlijke verklaringen tegen de taliban een rol speelden. Na de machtsovername kondigde de taliban weliswaar een amnestie aan voor iedereen die tegen hen gevochten had, maar er zijn wraakacties gerapporteerd door de taliban tegen leden van de voormalige regering en het gerechtelijk apparaat. Met name personen met centrale posities in het leger, politie en onderzoekseenheden en leden van het gerechtelijk apparaat worden beschouwd als personen die in het bijzonder risico lopen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Voor andere personen onder dit profiel moeten bij het beoordelen van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker vervolging riskeert in geval van terugkeer risicobepalende omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht, en persoonlijke vijandschappen worden in acht genomen.

Uit het recentere rapport EUAA “*Afghanistan Targeting of Individuals*” van augustus 2022 blijkt verder dat voornamelijk hooggeplaatste personen die voor de voormalige regering werkten werden gevisieerd na de machtsovername door de taliban. Evenwel wordt in in dit rapport ook, verwezen naar een rapport van UNAMA, “*Human Rights In Afghanistan. 15 August 2021 – 15 June 2022*”, van juli 2022. Daarin leest de Raad dat in de verslagperiode UNAMA HRS 160 buitengerechtigde moorden, 178 willekeurige arrestaties en vasthoudingen, 23 gevallen van incommunicado detentie en 56 gevallen van mishandeling en foltering van voormalige ANDSF en regeringsambtenaren door de *de facto* autoriteiten. Deze incidenten na de machtsovername vonden plaats over het gehele grondgebied en personen met zeer uiteenlopende profielen en connecties met de voormalige regering getroffen, gaande van senior ambtenaren tot chauffeurs, lijfwachten en familieleden van de voormalige regering en ANDSF leden werden daarbij gevisieerd. In dit rapport worden verschillende voorbeelden vermeld van moorden op personen die zowel hoge of centrale posities hadden als personen met logistieke functies in verschillende provincies (UNAMA, p. 13-15).

Uit dit alles blijkt dat voornamelijk personen in centrale posities onder de voormalige Afghaanse regering, en in het bijzonder specifieke ministeries die nauw betrokken waren bij de strijd tegen gewapende groeperingen worden gevisieerd door de taliban maar dat ook personen in lagere posities gevisieerd kunnen worden maar dat dit afhangt van specifieke risico-bepalende omstandigheden.

Zoals hoger reeds aangehaald lijkt de bestreden beslissing ervan uit te gaan dat verzoeker inderdaad als chauffeur werkte voor het Directoraat voor de Nomaden onder de voormalige regering, F.D.. De Raad stelt vast dat het administratief dossier evenwel geen objectieve informatie bevat over deze persoon, die blijkbaar een hoge functie had, noch over het Directoraat van de Nomaden en de manier waarop personen die aan dit directoraat verbonden waren door de huidige *de-facto* autoriteiten worden gepercipieerd. Volgens verzoekers verklaringen zou deze persoon zich momenteel in de Verenigde Staten bevinden, maar hiervan liggen geen stukken neer. Ook met betrekking tot de partij Hewad, waarvan F.D. het hoofd zou geweest zijn volgens verzoeker, bevat het administratief dossier geen enkele informatie. Evenmin kan uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijken dat een poging werd ondernomen om hierover meer specifieke informatie te verzamelen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij zelf tot de Kuchi behoort. De beschikbare landeninformatie bevat slechts summiere informatie over de Kuchi en hun positie na de machtsovername en heeft vooral betrekking op conflicten tussen Kuchi, Pashtun Nomaden en Hazara's over grondconflicten, waar bij de Kuchi voor de machtsovername in dergelijke conflicten vaak de steun kregen van de taliban (EU AA, *Targeting Individuals*, p. 134 e.v.). Evenwel wordt ook melding gemaakt van een incident in Nangarhar na de machtsovername waarbij een dokter en ambulancier die een Kuchi persoon naar het ziekenhuis wilden brengen, naar het ziekenhuis werd gebracht. Ook blijkt de door de taliban afgekondigde amnestie voor personen die voor de machtsovername met de regering samenwerkten in de praktijk vaak niet te worden nageleefd en wordt in tegendeel melding gemaakt van wraakacties en afrekeningen door de taliban op lokaal niveau (EUAA, *Targeting of Individuals*, p. 55 e.v.).

In de huidige stand van zaken kan de loutere vaststelling dat verzoeker voor de machtsovername nooit persoonlijk betrokken was bij incidenten en nooit buiten Kaboel actief was, niet goed geïnformeerd was over de politieke beweging Hewad en een gering profiel heeft niet volstaan om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Verder is verzoekers kritiek dat hij als chauffeur net wel een zichtbaar profiel had nu hij overal zijn baas vergezelde tot diens vertrek uit Afghanistan niet zonder grond.

Bij gebrek aan specifieke informatie over de rol van het Directoraat van de Nomaden voor de machtsovername, de rol en positie van F.D. die volgens verzoeker het hoofd van dit Directoraat was en momenteel in de Verenigde Staten zou verblijven en wiens familie nog steeds ondergedoken in Afghanistan zou verblijven, is de Raad in de huidige stand van zaken niet in de mogelijkheid om een nauwkeurige en toekomstgerichte beoordeling te maken van het risico dat verzoeker omwille van zijn functie als chauffeur voor het hoofd van dit directoraat en de partij Hewad in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaand en de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, kan in deze stand van zaken de Raad het beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET